

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5CoCsp/23/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418204514
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1418204514.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a Mgr. Jaroslava Šupu v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, proti žalovanému: O. G., D.. XX.XX.XXXX, H. N. N. - W., zast. Občianske združenie OPOS so sídlom v Trenčianskej Teplej, A. Hlinku 1084/24A, o zaplatenie 14.470,39 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 27. mája 2024 č.k. 4Csp/219/2018-549 takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej žalobe vyhovujúcej časti m e n í tak, že žalobu zamietá.
Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1/Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 14.470,39 eura, dlžné úroky z istiny do 31.08.2018 v sume 5.862,80 eur, úrok vo výške 7,9% ročne zo sumy 14.470,39 eura od 01.09.2018 do 15.11.2024, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 14.470,39 eura od 01.09.2018 do zaplatenia, bankové poplatky v sume 39,65 eura, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Konanie v časti uplatneného nároku na zaplatenie úrokov vo výške 7,9% ročne zo sumy 14.470,39 eura od 16.11.2024 do zaplatenia zastavil, žalobu v časti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 19,88 eura zamietol a napokon vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2/Vychádzal zo zistenia, že pôvodný žalobca (Poštová banka, a.s.) ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 20.11.2014 zmluvu o úvere (dobrá pôžička) č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver v sume 15.000,- eur na dobu 120 mesiacov (10 rokov), pri úrokovej sadzbe 3% ročne, RPMN banky 3,04% ročne a s priemernou RPMN 11,25% ročne (č.l. 8-10). Žalovaný sa zaviazal úver vrátiť a zaplatiť úroky a poplatky podľa zmluvy o úvere a obchodných podmienok. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver v 120 pravidelných mesačných splátkach vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca, vo výške každej splátky 145,-eur, dátum prvej splátky 15.12.2014 a dátum konečnej splatnosti úveru 15.11.2024. Úver bol poukázaný na zriadený /existujúci účet v Poštovej banke, a.s., č. účtu XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX a medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté, že z tohto účtu bude úver splácaný. Z aktuálneho stavu úveru, ktorý obsahuje prehľad splátok a úhrad (č.l. 11-12) súd zistil, že žalovaný splatil z poskytnutého úveru prvú splátku dňa 15.12.2014 vo výške 145,- eur, ďalej splátku splatnú dňa 15.01.2015, splátku splatnú dňa 15.02.2015, ďalej dňa 15.03.2015 splátku vo výške 180,- eur a napokon splátku splatnú dňa 15.04.2015 vo výške 180,- eur, t.j. celkom 795,- eur, pričom z úhrad žalovaného bola na istinu započítaná suma 529,61 eura. Žalovaný ďalšie splátky pôvodnému žalobcovi nezaplatil. Pôvodný žalobca pre porušenie ustanovení zmluvy a obchodných

podmienok listom zo dňa 19.11.2015 (č.l. 65) upozornil žalovaného, že ku dňu 18.11.2015 je pohľadávka banky viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 1.296,15 eura, ktorá pozostáva z omeškaných splátok v sume 1260,- eur a poplatkov vo výške 36,15 eura a vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu v lehote 15 kalendárnych dní. Pôvodný žalobca listom zo dňa 07.12.2015 (č.l. 68) vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 07.12.2015 z dôvodu, že žalovaný svojím konaním podstatným spôsobom porušil ustanovenia zmluvy o úvere a obchodných podmienok; súčasne vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. V zmysle vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru predstavovala ku dňu zosplatnenia úveru, t.j. k 07.12.2015, pohľadávka žalobcu sumu 15.269,06 eura, z toho 14.470,30 eur bola istina, suma 759,02 eura predstavovala úroky a suma 39,65 eura boli poplatky za upomienky. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. I/2019 zo dňa 06.05.2019 postúpil pôvodný žalobca svoje pohľadávky voči žalovanému na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803 (č.l. 120 rub - 125). Súd prvej inštancie uznesením č. k. 4Csp/219/2018-135 zo dňa 17.06.2019 vyhovel návrhu pôvodného žalobcu a do tohto konania na jeho miesto vstúpila uvedená spoločnosť.

3/Po vykonanom dokazovaní rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 4Csp/219/2018-221 zo dňa 09.06.2020 (prvým v poradí) tak, že výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 14.470,39 eura spolu s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 14.470,39 eura od 08.12.2015 do zaplatenia, dlžné úroky z istiny vo výške 759,02 eura a bankové poplatky v sume 39,65 eura a výrokom II. zamietol žalobu v časti uplatnených zmluvných úrokov vo výške 7,9% ročne zo sumy 14.470,19 eura od 01.09.2018 do zaplatenia, a taktiež aj prevyšujúcu časť dlžných úrokov z istiny nad sumu 759,02 eura. Na odvolanie žalobcu a žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 5CoCsp/37/2020-310 zo dňa 30.03.2021 napadnutý rozsudok vo vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol a v napadnutej zamietajúcej časti rozsudok potvrdil. Odvolací súd pri vydaní svojho rozhodnutia poukázal na to, že premlčacia doba v predmetnej veci začala plynúť tak, ako zakotvuje ustanovenie § 103 OZ v spojení s § 101 OZ, t.j. odo dňa nasledujúceho od zročnosti splátky (15.05.2015), pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh, teda odo dňa 16.05.2015, a podľa § 122 ods. 2 OZ uplynula dňa 15.05.2018. Žaloba bola doručená súdu prvej inštancie dňa 27.09.2018, teda po uplynutí premlčacej doby, a súd prvej inštancie tak správnu aplikáciou ustanovenia §54a OZ mal celý nárok žalobcu vyhodnotiť ako nevymáhateľný a podanú žalobu zamietnuť. Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalobca dovolanie (č.l. 333-347), na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 4Cdo/221/2022-385 zo dňa 27.02.2023 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5CoCsp/37/2020-310 zo dňa 30.03.2021 a rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 4Csp/219/2018-221 zo dňa 09.06.2020 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že premlčacia doba pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch podľa § 53 ods. 9 OZ (všeobecne) začne plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 OZ). Podľa dovolacieho súdu tak nemožno považovať za správny právny názor odvolacieho súdu (a tiež súdu prvej inštancie), že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba celého zosplatneného dlhu plynie od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie. Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd ho zrušil (§ 449 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v platnom znení, ďalej len „CSP“) a pretože nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 2 CSP).

4/Po opätovnom prejednaní veci súd prvej inštancie považoval žalobu za dôvodnú v podstatnom rozsahu, keď mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu, vystupujúcim v postavení dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ a žalovaným ako spotrebiteľom podľa § 52 ods. 4 OZ, došlo k uzavretiu písomnej zmluvy o úvere v zmysle § 708 ods. 1 ObZ a zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá mala charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 OZ. Zmluva o úvere obsahovala všetky podstatné náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 a napriek tomu, že žalovaný v priebehu konania ani netvrdil, že poskytnutý úver je bez poplatkov a bezúročný, súd posúdil obsah uzatvorenej zmluvy o úvere a dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovanému na základe zmluvy o úvere nie je bezúročný ani bez poplatkov. Žalovaný porušil zmluvu o úvere tým, že od 16.05.2015 sa dostal do omeškania so zaplatením splátky úveru a následne sa dostal do omeškania so zaplatením celkovo siedmich po sebe nasledujúcich splátok. Napriek výzve pôvodného žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy v dodatočnej lehote 15 dní (č.l. 65) žalovaný dlžnú sumu nezaplatil, preto pôvodný žalobca v súlade s dojedaním v článku VI. bod 6.8 písm. a) obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery vyhlásil úver za predčasne splatný; pôvodný žalobca pritom dodržal postup vyžadovaný v § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 8 OZ.

Pôvodný žalobca pred uzatvorením zmluvy o úvere so žalovaným posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010, k čomu došlo preukázateľne pred uzatvorením zmluvy o úvere, keď informácie získané z registra úverových dlžníkov a taktiež aj informácie ohľadne sociálnych pomerov žalovaného ako žiadateľa o úver pôvodný žalobca získal dňa 19.11.2014 (č.l. 420, 423). Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že posúdenie jeho bonity nebolo dostatočné. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pôvodný žalobca postupoval pri zisťovaní obvyklým spôsobom, keď v konaní bola predložená žalovaným vyplnená žiadosť o úver a taktiež aj sumárny dokument o príjmoch a výdavkoch žalovaného označený ako „dáta dopytu“, z ktorého taktiež vyplývalo, že pôvodný žalobca pred poskytnutím úveru vykonal dopyt do registra úverových dlžníkov a zistil si informácie o dlhoch žalovaného, ktoré pri posúdení jeho schopnosti splácať úver zohľadnil. Žalobca správne poukázal na to, že po zohľadnení príjmov a výdavkov žalovaného zostala suma 306,91 eura, pritom výška splátky úveru bola 145,- eur, resp. 180,- eur od 01.03.2015 potom, ako žalovaný prestal pracovať u pôvodného žalobcu; zistený rozdiel medzi príjmami a výdavkami žalovaného tak zahŕňal aj rezervu pre ďalšie potenciálne výdavky žalovaného. Pretože pôvodný žalobca postupoval v súlade s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010, nič mu nebránilo, aby v dôsledku omeškania žalovaného so zaplatením dlžných splátok úveru vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, keď súd v posudzovanom prípade nezistil existenciu podmienok uvedených v § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010. Rovnako tak pôvodný žalobca mohol z dôvodu trvajúcего omeškania žalovaného so zaplatením dlžnej sumy, ktoré presiahlo 90 dní (v prípade žalovaného omeškanie do postúpenia pohľadávky na žalobcu trvalo takmer 5 rokov), postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému z úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v platnom znení, v spojení s § 17 zákona č. 129/2010 Z.z.

5/Súd sa zaoberal žalovaným uplatnenou námietkou premlčania a túto nepovažoval za dôvodnú. Vychádzal pritom zo záverov zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 4Cdo/221/2022-385 zo dňa 27.02.2023, v zmysle ktorých nemožno považovať za správny právny názor, že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba celého zosplateného dlhu plynie od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie. Súd prvej inštancie doplnil, že uvedené právne závery vyplývajú tiež z rozhodnutia R29/2023 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/268/2020 zo dňa 29.11.2022, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2023, rozhodnutia vo veciach občianskoprávných). Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru dňa 07.12.2015, a to v súvislosti s omeškaním žalovaného so zaplatením splátky úveru splatnej k 15.11.2015, trojročná premlčacia doba preto uplynula 16.11.2018. Súd v tejto súvislosti doplnil v zhode so závermi v rozhodnutí R29/2023, že v tomto prípade sa neuplatní § 103 veta druhá OZ. Žaloba bola na súd podaná 26.09.2018, teda pred uplynutím premlčacej doby.

6/Súd prvej inštancie ďalej posudzoval jednotlivé peňažné plnenia, ktorých zaplatenia sa žalobca voči žalovanému v tomto konaní domáhal. Žalobcom požadovaná istina je v celom rozsahu dôvodná a vyplýva z dokumentu aktuálny stav úveru (č.l. 11, 12). Suma úveru poskytnutého žalovanému je 15.000,- eur, žalovaný zaplatil splátky v celkovej sume 795,- eur, z čoho na istinu bola použitá časť v sume celkom 529,61 eura, rozdiel predstavuje istinu požadovanú žalobcom od žalovaného v podanej žalobe, t.j. 14.470,39 eura. Žalobca ďalej požadoval od žalovaného zaplatiť úroky celkom v sume 5882,68 eura, ktoré majú predstavovať dlžné úroky z istiny do 31.08.2018. Pritom z uvedenej sumy časť 759,09 eura podľa žalobcu predstavuje vyčíslený zmluvný úrok, t.j. 7,9% od 16.04.2015 do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru dňa 07.12.2015. Výpočet sumy 759,09 eura uskutočnený žalobcom (č.l. 493) súd nepovažoval za správny; súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobca vo svojom podaní v tabuľke, v ktorej uskutočnil príslušný výpočet, vychádza z predpokladu, že každý z mesiacov po sebe nasledujúcich od mesiaca apríl až po november, má 31 dní. Súd zistil, že za obdobie od prvého dňa omeškania (16.04.2015) do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti (07.12.2015) uplynulo celkom 236 dní, preto suma vyčíslených zmluvných úrokov má byť 739,14 eura, a nie žalobcom uvádzaná suma 759,09 eura. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnené zmluvné úroky spolu s úrokom z omeškania (t.j. celkom vo výške 12,95% ročne, z čoho 7,9% ročne sú zmluvné úroky a 5,05 % úroky z omeškania) za obdobie od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, t.j. 08.12.2015 do 31.08.2018, súd uvádza, že toto obdobie trvalo 998 dní a žalobca vyčíslił túto sumu správne. S ohľadom na to súd konštatoval, že nárok žalobcu na zaplatenie vyčíslených úrokov bol v časti požadovanej sumy 5862,80 eur dôvodný, preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť ho žalobcovi, a v časti uplatnenej sumy 19,88 eura nedôvodný (5882,68 - 5862,80), preto žalobu v tejto časti zamietol. Žalobca si voči žalovanému uplatnil tiež zmluvné úroky, t.j. vo výške 7,9% ročne, ktoré pôvodne požadoval priznať od 01.09.2018 do zaplatenia, avšak podaním zo dňa 17.04.2024 (č.l. 449) súdu navrhol, aby o podanej žalobe v tejto časti rozhodol tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok vo výške 7,9% ročne zo sumy 14.470,39 eura od 01.09.2018 najneskôr do 15.11.2024. Súd uvedené podanie žalobcu posúdil podľa jeho obsahu ako

čiastočné späťvzatie žaloby v zmysle § 145 ods. 2 CSP, ktoré zaslal žalovanému na vedomie, žalovaný súdu neoznámil žiadne dôvody, pre ktoré nemožno v rozsahu späťvzatia konanie zastaviť, preto súd výrokom II. tohto rozsudku konanie v časti požiadavky na zaplatenie úrokov výške 7,9% ročne zo sumy 14.470,39 eura od 16.11.2024 do zaplatenia zastavil. Súd uviedol, že žalobca má nárok na zaplatenie zmluvných úrokov za celé obdobie, ktoré vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku, a to s ohľadom na právne závery obsiahnuté v rozhodnutí R 5/2021 (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/2021, rozhodnutia vo veciach občianskoprávných), v zmysle ktorých po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že jeho konečná splatnosť je dojednaná k 15.11.2024, do tohto času teda žalobcovi patria zmluvné úroky z istiny, preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť ich žalobcovi. Napokon súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi bankové poplatky v sume 39,65 eura, keďže žalobca v konaní preukázal ich výšku a dôvodnosť ich uplatnenia voči žalovanému. Žalovaný bol o výške poplatkov informovaný prostredníctvom sadzobníka poplatkov a ich výška vyplýva tiež zo žalobcom predloženého dokumentu označeného ako aktuálny stav úveru (č.l. 11, 12). Keďže žalovaný dlžnú sumu v lehote splatnosti nezaplatil, vzniklo žalobcovi právo požadovať od žalovaného ako dlžníka popri plnení istiny aj úroky z omeškania vo výške 5,05 % z dlžnej sumy ročne, keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Súd preto vyhovel žalobe aj v časti uplatnených úrokov z omeškania a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť ich žalobcovi spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

7/O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Napriek tomu, že súd žalobu v časti požadovaného zaplatenia sumy 19,88 eura zamietol a konanie v časti zaplatenia zmluvného úroku vo výške 7,9% ročne zo sumy 14470,39 eura od 16.11.2024 do zaplatenia zastavil, neúspech žalobcu v tomto konaní súd považoval za nepatrný, preto mu ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8/Proti tomuto rozsudku v žalobe vyhovujúcej časti podal včas odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/ e/ f/ a h/ CSP, rozhodnutie považoval za arbitrárne vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V prejednávanej spore sa súd podľa žalovaného mal v prvom rade zaoberať, ak žalobca pohľadávku postúpil, či došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona č. 483/2001 o bankách a to, či bol žalovaný zo strany právneho predchodcu riadne vyzvaný v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) na úhradu dlžnej splátky, čo má následne vplyv na zosplatenie úveru. Samozrejme, že nešlo iba o túto povinnosť, po výzve došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, čo však musí byť dlžníkovi preukázateľne doručené a skutočne zákonne k nemu musí dôjsť.

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Pretože veriteľ bol bankou a pohľadávku postúpil na žalobcu, ktorý nie je bankou, bol tak oprávnený urobiť iba za splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách, v prípade spotrebiteľskej zmluvy aj ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

V danej veci žalobcu zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, t.j. že právny predchodca žalobcu spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovaného na úhradu dlhu a ktorý bol napriek výzve v omeškani s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní.

Pri rozhodovaní v tomto spore bolo potrebné vychádzať aj z ustanovenia § 525 ods. 2 OZ, podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V prípade, ak by postúpenie bolo v rozpore so zákonom, bol by daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 39 OZ, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (v tomto smere poukázal odvolateľ na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/92/2018 z 20.11.2019, sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.03.2018 a sp. zn. 1Cdo/136/2019 zo dňa 26.02.2020 podrobne sa zaoberajúcimi splnením podmienok pre platné postúpenie pohľadávky banky uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách a následnej absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení podľa § 39 OZ). Napokon špeciálna úprava v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti je v ustanovení § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého ak ide o plnenie zo

spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V zmysle § 565 prvej vety OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené.

Ako už bolo vyššie citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/234/2018, „je absolútne nemysliteľné a nelogické a v konečnom dôsledku aj priečiace sa Zákonom o bankách, ak by banky postupovali „živé úvery“ na akýkoľvek iný subjekt, ktorý nespadá v zmysle Zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska. Aby mohol právny predchodca žalobkyne postúpiť celú pohľadávku z úveru na žalobkyňu, musel najskôr platne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu (aj budúcich pohľadávok), aby bol tento dlh celý splatný, nakoľko, banky nemôžu na nebankový subjekt postupovať „živé úvery“.

Na základe uvedeného bolo podľa žalovaného potrebné vychádzať z toho, že proces postúpenia pohľadávky zo strany veriteľa, ktorým je banka, je nasledovný: Ak nastala splatnosť spotrebiteľom neuhradenej splátky, odo dňa jej splatnosti musí prejsť doba 3 mesiacov omeškania s platením dlhu zo strany spotrebiteľa. Pred samotným postúpením pohľadávky musí banka preukázateľne vyzvať dlžníka na zaplatenie (§ 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách) a dodržať aj špeciálne ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, t. j. upozorniť dlžníka, ktorý je spotrebiteľom, na to, že po 15 dňoch si uplatní právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celej svojej pohľadávky (tzv. „zosplatenie“ celého dlhu), ak dovtedy ešte nenastala konečná splatnosť dlhu, a to v súlade s dohodou oboch zmluvných strán a v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Až potom môže celú tzv. zosplatenú pohľadávku postúpiť inému subjektu. Je zrejmé, že banka pri spotrebiteľskom úvere nemôže postúpiť len časť nesplateného dlhu (napríklad 1 splatnú splátku), ale pred postúpením buď musí vyčkat' konečný termín splatnosti dlhu (s rizikom vystavenia sa možnému premlčaniu jednotlivých splátok) alebo urobiť jednostranný právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu pre nesplnenie niektorej splátky za vyššie uvedených podmienok. V ustanovení § 53 ods. 9 OZ boli spresnené podmienky splácania záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv v splátkach. Ako je uvedené vyššie, podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565 OZ, t. j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z tejto úpravy jednoznačne nevyplýva, od akej udalosti treba túto lehotu počítať, ale z celého kontextu ustanovenia možno vyvodit', že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť. Táto 15-dňová lehota môže teda najskôr začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, t. j. nasledujúci deň po dni, ktorý bol dohodnutý ako deň splatnosti splátky. Občiansky zákonník je v ustanovení § 565 OZ v porovnaní s ustanovením § 53 ods. 9 OZ nejednoznačný, pretože posledná veta § 565 OZ, podľa ktorej právo na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ (dodávateľ) použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky, je v rozpore s uzákonenou 3-mesačnou lehotou v § 53 ods. 9 OZ. Za tohto legislatívneho stavu poslednú vetu § 565 pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno. To znamená, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené tie podmienky, ktoré sú uvedené v ustanovení § 53 ods. 9 OZ.

V tomto prípade a z predložených dôkazov vyplýva, že veriteľ - dodávateľ - uvedené zákonné podmienky pred postúpením pohľadávky nedodržiaval. Ak zákonné predpoklady postúpenia pohľadávky na inú osobu nie sú splnené, pohľadávka banky je nepostupiteľná. V konaní je sporné, či banka výzvou na č. I. 65 oznámila Žalovanému, že je v omeškani so splácaním jeho pohľadávok, či bude môcť následne banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu a či vôbec nastali účinky samotného zosplatenia celého úveru. Žiadny dôkaz o tom nebol súdu zaslaný zo strany Žalobcu (doručenky, podacie hárky). Banka mala povinnosť doručenia výzvy dlžníkovi a takýto dokument nepredložila.

Keďže pohľadávka zo zmluvy o úvere sa automaticky nestáva splatnou v celom rozsahu v dôsledku nezaplatenia niektorej splátky, ale len v dôsledku jednostranného právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu s jasnou formuláciou, že veriteľ tak činí pre nezaplatenie konkrétnej splátky v dohodnutej lehote so žiadosťou o zaplatenie celého dlhu, tak je potrebné skúmať, či oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 OZ dostatočne určité a teda či je platným právny úkonom a je potrebné skúmať aj predchádzajúci proces týkajúci sa upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Takýto úkon súd nevykonal.

V dôsledku toho, že uvedené zákonné ustanovenia pred postúpením pohľadávky banky terajšiemu Žalobcovi neboli dodržané, Žalovaný má za to, že právny úkon postúpenia je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 OZ. Na základe toho bolo nutné konštatovať, že Žalobca, ktorý svoje právo opieral o zmluvu o postúpení pohľadávky v tejto veci nebol aktívne legitimovaný, a práve z toho dôvodu bolo potrebné žalobu zamietnuť.

Absolútna neplatnosť právnych úkonov totiž pôsobí voči každému, súd na ňu prihliada z úradnej povinnosti, nemožno ju odstrániť ratihabíciou ani konvalidáciou a nepremičuje sa. Keďže v danej veci ide o absolútne neplatný právny úkon, žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že Žalobca nie je nositeľom uplatneného práva, lebo na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohol platne nadobudnúť právo na zaplatenie dlhu zo zmluvy o úvere voči Žalovanej. Žalovaná neuhradila dlžnú pohľadávku banky, ale neuvádza sa, s ktorou splátkou a odkedy bola v omeškaní a teda z obsahu oznámenia nie je možné zistiť, či zo strany banky boli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a preto tento právny úkon je pre jeho neurčitosť podľa § 37 ods. 1 OZ neplatný. Ako bolo vyššie uvedené Žalovaná nikdy neobdržala vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru. Tieto tvrdenia iba podporil Žalobca predloženými doručenkou k výzve nie však k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru.

Vo veci je tiež sporné, aj napriek predloženým listinám žalobcom (právnym predchodcom) skúmanie bonity žalovaného, nakoľko predložením identifikačných dokladov (OP) či predložením výpisov žalovaného nie je splnená zákonná povinnosť banky konať s odbornou starostlivosťou.

Keďže v tomto prípade nedošlo ani k riadnemu zosplatneniu spotrebiteľského úveru, tak následne nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu celej pohľadávky vyplývajúcej z predchádzajúceho zosplatnenia úveru na žalobcu (§ 39 a § 525 ods. 2 OZ) a v tom prípade žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie uvedeného nároku v súdnom konaní. Z uvedených dôvodov mal súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť, nakoľko dodržanie tohto postupu, ktorý je predpokladom pre postúpenie pohľadávky banky v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, zo strany Žalobcu nebolo preukázané. Z tohto dôvodu potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je povinný súd v konaní ex offa aj bez námietky prihliadnuť. V naznačenom kontexte je nevyhnutné akcentovať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018, podľa ktorého ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ zakázané. Súčasne odvolateľ poukázal i na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 14Co 17/2016, zo dňa 01.02.2017 ako aj z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co 219/2016, zo dňa 08.12.2016, Krajského súdu v Nitre č.k.7Co/716/2016, zo dňa 27.02.2018, 12Co/122/2019 zo dňa 19.05.2020, 9CoCsp6//2021 zo dňa 06.05.2021, 7CoCsp5/2020 zo dňa 18.03.2021).

Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti buď zrušil a vec vrátil tomuto súdu na nové rozhodnutie, alebo jeho rozsudok zmenil a žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu.

9/Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v otázke postupu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/154/2022 z 27.02.2024, kde NS SR potvrdil, že zosplatnenie je možné považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB. Pokiaľ žalovaný ďalej v podanom odvolaní tvrdí, že neboli dodržané podmienky podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, žalobca nevie z podaného odvolania určiť, v čom má spočívať porušenie povinnosti postupcu. Pre vylúčenie pochybností uviedol, že žalobca predložil ako prílohu podanej žaloby Upozornenie - Výzva na úhradu dlžnej časti úveru spolu s podacím hárkom, ktorá predstavuje výzvu v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ. K otázke, či výzva pred zosplatnením alebo samotné zosplatnenie musí obsahovať identifikáciu splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu, poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024. V otázke skúmania bonity sa v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Postupy na overovanie bonity spotrebiteľa už dlhodobo nie sú len v rukách poskytovateľov úverov, ale podliehajú usmerneniam orgánov dohľadu na finančnom trhu na Európskej úrovni. Národná banka Slovenska pritom konštatovala v stanovisku, ktoré žalobca predložil v prílohe, že ani po stanovení prísnejších kritérií na overovanie bonity spotrebiteľa (zavedením povinnej rezervy z príjmu čo malo prispieť k zvýšeniu ochrany spotrebiteľa) národná úprava, smernice EÚ a ani dôvodové správy, či recitály nenaznačujú, že medzi povinnosťami veriteľa vykonávajúceho overovanie bonity bola aj povinnosť skúmať konkrétne bežné výdavky spotrebiteľa na chod domácnosti. Žalobca preto navrhol potvrdenie napadnutej časti rozsudku súdu prvej inštancie.

10/Odvolací súd prejednal vec v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania v zmysle § 379, § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

11/Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 30.7.2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025 konštatoval: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní s plnením peňažného záväzku. Predmetnou výzvou nemôže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný”.

12/Takýto výklad je podľa veľkého senátu najvyššieho súdu súladný s princípom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských veciach (ktorý vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán) a tiež zodpovedá základnému výkladovému pravidlu zakotvenému v spotrebiteľskom práve v § 54 Občianskeho zákonníka. Možno k nemu dospieť tak gramatickým (jazykovým) ako aj systematickým výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a tiež so zreteľom na zmysel právnej normy. Predmetné ustanovenie poskytuje ochranu klientom banky (a teda aj spotrebiteľom). Jeho cieľom a účelom je umožniť klientovi, aby po upozornení na právo veriteľa postúpiť pohľadávku na iný, hoci aj nebankový subjekt (nepodliehajúci dozoru NBS, čo nemusí byť v záujme spotrebiteľa), mal možnosť tomuto postupu účinne zabrániť tým, že vo výzve vyčíslenú výšku pohľadávky dodatočne uhradí (viď úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu o bankách). Ešte predtým ako sa banka rozhodne vzniknutú pohľadávku postúpiť musí nevyhnutne v prvom rade realizovať kroky predpokladané v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda musí predovšetkým platne zosplatiť svoju pohľadávku a až následne môže realizovať kroky k jej postúpeniu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Prvým zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky je teda existencia splatnej pohľadávky alebo jej časti, čo tiež predpokladá výzvu „meškajúcemu” spotrebiteľovi, avšak povahou a účelom odlišnú, než akú má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravuje za akých podmienok môže banka žiadať o zaplatenie celej pohľadávky; ide o kumulatívne podmienky, a to nesplácanie úveru po dobu troch mesiacov a upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Naproti tomu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má postavenie lex specialis k § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže sprísňuje všeobecné podmienky ustanovené v Občianskom zákonníku požadované pre platnosť postúpenia pohľadávky. Zákonodarca prostredníctvom stanovenia prísnejších podmienok pre postúpenie pohľadávky chráni klienta pred tým, aby ním poskytnuté informácie týkajúce sa jeho osoby a pomerov neboli postupované bez žiadnych zákonných obmedzení a preto pred samotným postúpením stanovil povinnosť banky spotrebiteľa/dlžníka o tomto zámere informovať. Ak by zákonodarca zamýšľal spojenie povinností banky do jedného právneho úkonu, tak by to explicitne uviedol v zákone alebo by jednotlivé ustanovenia prepojil odkazom. Na podporu zhora uvedeného/prezentovaného výkladu najvyšší súd poukazuje aj na svoju doterajšiu (už citovanú) judikatúru v zmysle ktorej „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon (R 60/2018)”.

13/Napokon aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď uznesenie z 20 júna 2018 č.k. IV. ÚS 371/2018-43) taká interpretácia spotrebiteľskej legislatívy, ktorá akcentuje princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa a ochranu zmluvnej spravodlivosti je aj v súlade s požiadavkou stanovenou v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nemožno ju hodnotiť ako interpretáciu, ktorá ide nad rámec zákona. Logicky v súvislosti s predmetným výkladom sa vynára aj otázka, aké náležitosti by mali byť obsahom výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa názoru veľkého senátu najvyššieho súdu, obsahom výzvy banky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách má byť aj zamýšľaný/pripravovaný zámer banky previesť existujúcu pohľadávku (uvedením jej výšky) zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu, s upovedomením, že tak môže učiniť aj bez súhlasu klienta/spotrebiteľa, a to aj mimo bankového sektora.

14/V už skôr prijatom rozhodnutí zo dňa 27. októbra 2021 sp. zn. 4Cdo/162/2020 (publikovaného v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súd Slovenskej republiky pod č. 6/2022) najvyšší súd zvýraznil, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti (vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy hmotné právo určuje, či žalobcovi svedčí tvrdené subjektívne právo, inak povedané, či má nárok na plnenie, ktorého sa v konaní domáha; vecná legitímácia je jedným z predpokladov úspešnosti v konaní - pozn.); dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. Pokiaľ preto v danej veci odvolací súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok súdu prvej

inštancie, ktorým prvoinštančný súd vyhovel žalobe žalobkyne o plnenie z titulu spotrebiteľskej zmluvy z dôvodu, že o ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný a na základe uvedeného mal v okolnostiach danej veci za to, že podmienka pre platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách splnená nebola a žalobkyňa nie je preto v spore aktívne legitimovaná, spor z hľadiska právneho posúdenia veci vo vymedzenej právnej otázke rozhodol vecne správne.

15/V teraz súdnej veci je situácia identická, žalobca existenciu resp. doručenie osobitnej výzvy banky klientovi v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách (na rozdiel od výzvy banky na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 19.11.2015 resp. výzvy na predčasné splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 7.12.2015) ani netvrdil, a už vôbec nepreukázal. Námietka žalovaného, že nedošlo zo strany právneho predchodcu žalobcu pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona č. 483/2001 o bankách, za ktorej situácie potom žalobca nemá dostatok tzv. aktívnej vecnej legitimácie v spore, bola tak dôvodná.

16/Z vyššie uvedených dôvodov potom odvolaciu súdu neostalo, než rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej žalobe vyhovujúcej časti zmeniť (§ 388 CSP) a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. 17/Vzhľadom na spôsob rozhodnutia veci odvolacím súdom rozhodol tento o nároku na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania. Žalovaný mal v konaní nakoniec úspech v rozsahu 100%, v ktorom rozsahu mu potom odvolací súd nárok na náhradu trov priznal (§ 396 ods. 1 resp. § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

18/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).